

изправи. Но Калояновата ръка здраво я стисна за китката. Тя се покори, съ неизказанъ ужасъ седна отново и зачака.

Смѣни се трета нощна стража. Но латинецътъ не идваше. Месецътъ превали повече отъ половината си пътъ, небето стана бледозелено, после тънмораво край ръба на Хемуса, но императорътъ все не идваше. Целгуба едновременно се радваше и тѣжеше. Защо пакъ не бѣше дошелъ? Слава Богу, че не бѣше дошелъ!..

На другия день императорътъ отново не се яви никѣде. На третия, на четвъртия сѣщо. Така мина една недѣля. Калоянъ успокои всичкитѣ си съмнѣния и замина отново за Долна земя. А Целгуба се луташе като вълчица изъ палата, изъ градинитѣ, кършеше прѣсти въ копнежъ и безпокойство, не спѣше по цѣли нощи, но гордиятъ пленникъ не излѣзе повече.

Така минаха още десетъ дни.

Целгуба обезумѣ. Тя трѣбваше на всѣка цена да узнае всичко. Но какъ? Кой можеше да ѝ помогне? Най-сетне тя се довѣри на старата си куманска прислужница. Разправи ѝ всичко, помоли я за съветъ, закле я въ всички богове да ѝ помогне... Бодуенъ трѣбваше да узнае за всичко, което тя бѣ намислила. Целгуба му предлагаше себе си и свободата...

Тя прати по старата сладки и вино на пленника. И зачака изтрѣпнала.

Но старата се върна смутена и невесела. Императорътъ билъ много тѣженъ, лежалъ безмълвенъ на ложето си и на всичкитѣ ѝ увещания, само поклащалъ глава и нищо не отвърщалъ.

Яростъ избухна въ гърдитѣ на царицата. Струваше ѝ се, че обезумѣва. А трѣбваше на всѣка цена да го види. Да му съобщи решението си. Докато е време, защото Калоянъ готвѣше тежка бранъ заедно съ ромейскитѣ си съюзници срещу Анри, брата на Бодуена. Тѣ трѣбваше да избѣгатъ, преди да се поведе войската, преди Калоянъ да е доунищожилъ съвсемъ империята на латинитѣ. Но какъ да го види? Какъ да му каже?